

för den redan till kronan utgifna bränvinsarrende-afgiften; dock att det för hvarje län bestämda högsta årliga tillverkningsbeloppet derigenom icke öfverskrides;

2: att den dymedelst inflytande försäljningsafgiften skall användas främst till statsverkets ersättande för den förra bränvinsarrende-afgiften, dernäst till bekortande af utgifterne vid kontrollen öfver bränvinstillverkning och försäljning samt den möjliga återstoden för bestridande af de serskilda utgifter, hvartill, enligt Hans Kejslerliga Majestäts på Ständernas förslag fattad nådiga beslut och den derom serskildt utfärdade förordningen äfven af den 2. nästvikne Mars, bränvins-skatten blifvit anslagen; och

3: att innehafvare af ifrågavarande äldre bränvinsförråd böra uppmanas att uppgifva det belopp deraf de önska försälja och tillåtas att insätta detsamma på nederlag under kronans insegel i den stad, dem för sådant ändamål anvisas, samt pröfning och mätning af bränvinet ske och afgiften erläggas vid varans uttagning till försäljning; äfvensom att för öfrigt angående såbeskaffadt bränvins för yttrande kommer att gälla, hvad derom i förståberopade nådiga förordning stadgas.

Skulle denna underdåniga hemställan vinna Hans Kejslerliga Majestäts bifall, vågade Senatorn anhålla om nådigt tillstånd för Kejslerliga Senaten att få i nyssantydtt syfte utfärdas allmän kungörelse; och torde för sådant fall, till Kejslerliga Senatens Ekonomie departement i nåder öfverlemnas att icke allenast bestämma det belopp af omordade bränvin, som finge i hvarje län inom den i ofvanstående måtto föreslagna tid försäljas, än ock att meddela närmare stadganden i afseende å handhafvandet af kontrollen öfver försäljningen med mera, samt anställa nödigt antal kontrollörer för profning och mätning af bränvinet i den ordning än sagde förordning bestämmer.

Emedan likväl uti samma, af landets Ständer antagna förordning förutsattes att efter den 1. Januari 1866. försäljning endast af sådant bränvin, som från denna tid fabriksmessigt tillverkats, finge ega rum, trodde Senatorn sig böra till Hans Kejslerliga Majestät underdånigst öfverlemnna, om icke Hans Kejslerliga Majestät, derest den af Senatorn föreslagna åtgärden godkännes, värdes i nåder låta till härnäst sammanträdande. Ständer aflemnna serskild framställning angående den-samma och skälen för dess vidtagande.

519 YTTRANDE VID EKONOMIEDEPARTEMEN- TET 8.XII 1865

RA, Senatens arkiv

Senatorn Snellman – åberopade sina den 16. sistvikne November anförda skäl ej mindre för nedställning af medelmarkegångspriset för året med det af honom då föreslagna belopp fem procent än för underdånig hemställan hos Hans Kejslerliga Majestät om Nådigt tillstånd för Senaten att jemväl de påföljande åren moderera det beräknade medkel markegångspriset. Och tillade Senatorn att efter det Senatens beslut den 16:de blifvit fattadt, det visat sig att icke blott den beräknade medelmarkegången för detta år utfaller högre, än ock rubelskatten uti samtliga län, med undantag af Nylands län, är högre än för sistlidet år, och skatterne således komme att för största delen af landet utgöras äfven till högre nominelt belopp för innevarande än för sistlidet år, oakadt de erlades i bättre mynt. Någon stor svårighet vid

uppbörden ansåg Senatorn det icke föranleda att å enligt medelmarkegång skeende inbetalning fem procent skulle afdragas. Att nominela priset, såväl å spanmål som å viktualier vore i nedgående, derom vittnade redan dagens erfarenhet, och måste detta prisfall blifva allmänt, såfram import af curalier och export af smör åter komme att i större skala vidtaga; hvarföre jordbrukaren icke heller i ett högre varupris kunde vinna ersättning för dess förökade skatter.

10

520 J. V. SNELLMAN – A. ARMFELT 9.XII 1865
RA, A. Armfelts brevsamling

Högvälborne Herr Grefve.

Högvälborne Herr Grefvens vördade skrifvelse af den 2 dennes har jag haft äran mottaga, jemte bilagd framställning af Expeditionssekreteraren Hellen.

20 Ödmjukast får jag till svar afgifva, att Finansexpeditionen icke eger något, bemyndigande, att låta utbetala tillskott till uppburna aflöningar. Men om Högvälborne Herr Grefven så befaller, skall frågan föredragas Kejsrerliga Senaten.

Likväl utbeder jag mig ödmjukast få erinra följande:

30 Aflöningarne, som i Finland utbetalades den 1:a December, äro endast så tillvida högre än förut, som löntagarene kunna få köpa sina lefnadsbehof med mindre belopp i mark och penni. Men emedan myntreformen dröjde till seglationens slut, hafva trafikanterna begagnat tillfälle att höja sina priser. Den rabatt, som medgifves vid köp med Finskt mynt går sällan utöfver 2 till 5 procent. I torghandeln är den ännu allsingen. Efterhand skall väl rabatten blifva större, men någon nedsättning utöfver 10 % kan man föga vänta, förrän vid öppet vatten eller närmare tiden dertill.

40 Om deremot aflöningarne i S:t Petersburg från 1:a Januari 1866 begäras i Ryskt mynt efter kurs, så kan Finansexpeditionen besörja derom; och dessa aflöningar utfalla då ungefär 18 % högre än förut. Ödmjukast får jag anhålla om höggunstigt meddelande, huru dermed skall förhållas. Begäres aflöningen i Finska, Bankens sedlar, så är olägenheten för Banken deraf, att de kunna komma i Ryska spekulanter händer visserligen föga betydande. Men det är också föga troligt, att desse för dem skola betala mera än kursskillnaden.

I all händelse hafva löntagare i Petersburg, då en fördel af hela kursskillnaden, hvilken först efter en längre tids förlopp kan komma de härvarande, till godo.

Med djupaste Vördnad har jag äran framhärda

Högvälborne Herr Grefvens
aldraödmjukaste tjänare
Joh. Vilh. Snellman

Helsingfors den 9 December 1865.

50